A°. 1832. N°. 7.

SURINAAMSCHE COURANT.

DINGSDAG, DEN 24 JANUARIJ.

Algemeene Secretarij.

De Heer A. VAN MEERTEN, Griffier van het Hof van *Civile* en *Criminele Justitie* dezer Kolonie, bij resolutie van Zijne Excellentie den Gouverneur Generaal *ad-int.* der Nederlandsche W. I. Bezittingen dd. 17den dezer N°. 50/45, gequalificeerd zijnde om als *Stemhebbend Lid* in alle voorkomende Zaken, mitsgaders als Regter op de Rollen bij het voormelde Hof zitting te nemen, onverminderd deszelfs functien van Griffier: zoo wordt van deze Zijner Excellenties dispositie aan het Publiek kennis gegeven.

Paramaribo, den 21 Januarij 1832.

De Algemeene Secretaris,
G. A. VAN DER MEE.

De President van het Gemeente Bestuur der kolonie *Suriname*, brengt bij dezen ter kennise van het Algemeen, dat de lijsten, bevattende alle personen, dewelke ter betaling van Contributie voor de schutterij over het loopende jaar zijn aangeslagen, van heden tot ultimo dezer maand, bij den Kapitein Kwartiermeester H. BENJAMENS, ter *visie* van de daarbij belanghebbenden zijn liggende; — kunnende de zoodanigen, dewelke vermeenen mogten te hoog te zijn aangeslagen, zich deswegens tot den *laatsten* dezer maand, in geschrifte aan de Commisie van Doleantie adresseren, van welke door Zijne Excellentie den Gouverneur Generaal a. i. bij Schutterij - Order, dd 23 December a. p. No. 16, zijn benoemd;

Tot *Voorzitter*; den Gemeente Raad O. EIJLERS; — en

Tot *Leden*: de Kapitein der Schutterij J. HELB, zoo mede de Heeren B. A. COHEN en H. P. VAN MARK.

Zullende de functien van *Secretaris* bij dezelve Commissie worden waargenomen door den Kapitein Kwartiermeester van gezegde Schutterij.

Paramaribo, den 20 Januarij 1832.

De President voornoemd,
L. B. SLENGARDE.

BUITENLANDSCHE BERIGTEN.

'S GRAVENHAGE, den 15 November.

De Heer *van de Weijer* is in den vroegen morgen van Vrijdag ll., te Londen aangekomen. Hij is, zegt men, de overbrenger van eene *volledige toetreding* van het Brusselsche bestuur tot de 24 artikelen; men wil echter dat de Hertog van *Saxe-Coburg*, bij zijne acte van toetreding, ten sterksten en pleg tigsten geprotesteerd heeft tegen het *misbruik* dat de vijf Mogendheden van hare magt hebben gemaakt, toen zij door eene opgedrongene, aangematigde arbitrage zich met de zaken der oorlogvoerende partijen hebben bemoeid, en harde, wederregtelijke voorwaarden hebben voorgeschreven, geheel strijdig met de 18 preliminaire artikelen; artikelen waarvan de aanneming door het Belgische Congres alleen in staat is geweest om den gemelden Hertog tot de aanvaarding van den Brusselschen troon te doen besluiten, gelijk de Mogendheden van Europa dit schenen te verlangen. De Hertog beklaagt zich wijders over den toestand waarin hij zich geplaatst ziet, door het gebrek aan goede trouw der Conferentie; hij neemt acte van zijne verzekering dat hij alleen heeft gezwicht voor de noodzakelijkheid en voor de behoefte om den algemeenen vrede te helpen verzekeren, wanneer hij met gemeen overleg der beide Kamers tot de 24 artikelen is toegetreden.

Nu vraagt men, of de toetreding van den Hertog, door zoodanige protestatie beperkt, bij de vijf Hoven als voldoende zal aangemerkt worden? Wij vermenen op deze vraag te kunnen en te mogen antwoorden, dat de Mogendheden waarschijnlijk de acte van toetreding in het archief van de Conferentie zullen nederleggen, terwijl zij het daarbij gevoegde, als niets beteekenende, als eene ongerijmde petitie naar hun Griffie zullen verwijzen.

De Hertog had geen regt van protest, welk zijner positiën men ook in aanmerking neme. Wij gunnen hem twee positiën, die bij de aanvaarding van het Brusselsche *timmerwerk met fluweel behangen*, zoo als *Buonaparte* zulk een stuk huisraad noemde, en zijne tegenwoordige positie.

De eerste dezer positien is verhavend, verknoeid, bedorven, niet door den Hertog, maar door zijne geadministreerden, welke, na al hunne tergingen, niet in staat zijn geweest hunne zaak zelve te verdedigen. De tweede positie is de tegenwoordige. Deze is niet bedorven door de Mogendheden, waarvan, in tegendeel, eene, onder nadere approbatie der overige, zich in de bres heeft gesteld, niet alleen, of zelfs in het geheel niet, om te verhoeden dat zij nog erger wierd, maar om de *Belgische roemrijke revolutie* voor eene geheele uitblussching te bewaren. Laat ons evenwel niet stofferen en pogchen: Wij beweren niet dat de Koning der Nederlanden met zijne twee millioenen getrouwen het regt had, of bij magte was om eene dubbele bevolking die van hem niet gediend was, ten onder te brengen en op den duur onder zijne gehoorzaamheid te houden. Neen, dit zou even dwaas als verfoeijelijk zijn geweest, en was ook de begeerte der getrouwen niet. Maar dit zeggen wij, dat de Koning der Nederlanden in Augustus ll., meer dan bij magte was om de Belgische *revolutie*, die op niet één goed beginsel rustte, en ook door een groot aantal Belgen naderhand verfoeid werd, en nog wordt verfoeid, tegen den grond te smijten, indien men hem had laten begaan.

Wat verder de tweede, of de tegenwoordige positie van Belgie aangaat, zie hier wat men thans te Londen daarover zegt: » In uwe eerste positie, vreesde men u! » Gij dreigdet altijd met oorlog, dat zou » een algemeene oorlog in Europa geworden zijn, die wij, kost wat wil, moesten voorkomen. Daarom hebben wij u » de 18 artikelen toegestaan, ten einde u » van den oorlog af te houden. Maar de » Koning van Nederland kende u beter dan » wij. Hij heeft u aangevallen en geklopt. » Toen merkten wij het ook, dat gij niet » waart hetgeen waarvoor gij u uitgaaft. *Wij » hadden geen regt* hem te beletten datgeen » te heroveren, hetwelk wij hem bij de » traktaten van 1814 en 1815 hadden ge» waarborgd. Nogtans hebben wij hem in » zijne zegevierende vaart gestuit, omdat » Frankrijk en Engeland in de vernietiging » van Belgie en eene restauratie niet kon» den toestemmen. Middelerwijl heeft Rus» land, de vriend der *Nassau's*, de Polen » ten onder gebragt. Daardoor zijt gij hon» derd maal zwakker geworden, en kunt » gij er op rekenen verpletterd te worden, » *zoodra dit door het belang der vijf Hoven » geboden wordt*. Indien gij lust hebt om met » de hervatting der vijandelijkheden op deze » redenen te antwoorden, wordt gij ver» deeld tusschen drie of vier Mogendheden, » om een einde aan alle twisten en naijver » tusschen dezelve te maken."

MENGELWERK.

DIEBITSCH EN KONSTANTIJN.

(Uit de *Gazette de France*)

Welk onderscheid, welke gelijkenis tusschen deze twee individuen, zij ontvingen gelijktijdig het levenslicht, Konstantijn om te regeren, Diebitsch om te dienen; zij sterven op hetzelfde tijdstip en aan dezelfde ziekte: Diebitsch, opperbevelhebber van een leger, Konstantijn bevelvoerder van een korps hetwelk een bestanddeel van dit leger uitmaakte; beide zijn zij gelijkelijk door hunne vrienden betreurd en bejammerd van hunne vijanden; de een (Diebitsch) heeft den onbekenden naam historisch gemaakt, dien hij droeg, de ander heeft vrijwillig den zijnen uitgewischt van de lijst der koningen; Konstantijn was goed, en hij heeft dingen gedaan die zeer kwaad waren; Diebitsch was ook goed, en op zijne bevelen hebben echter stroomen bloeds gevloeid.

Konstantijn was niet altijd dezelfde, oploopend in den ochtend van zijn leven; was hij bedachtzaam toen hij des levens eindpaal naderde; zijne eerste vrouw had veel te verdragen van zijne woeste geaardheid, zij zag zich genoodzaakt om van hem te scheiden, en Zwitserland, hetwelk sedert, de deugden dier prinses bewondert, weet dat zij een beter lot waardig was. Zijne tweede vrouw wist hem aan zich te onderwerpen: zij verkreeg genoeg heerschappij op Konstantijn om in hem tot zelfs die oogenblikken te overmeesteren van woestheid, waaraan alle Russen onderhevig zijn; dit is nog iets van het voetspoor hetwelk de natuurlijke aanleg der Russen behouden heeft, wijl eene overhaaste civilisatie dezelve niet, of kwalijk heeft kunnen uitwisschen, een aanleg die zich altijd met des te meer hevigheid kenbaar maakt, naar mate de personen in hunne maatschappelijke betrekking zich minder gebonden achten aan de verpligting om die oorspronkelijkelijkheid te ontveinzen. Het is aan die erfzonde of erfsmet van Konstantijn dat men eenige oploopendheden moet toeschrijven, welke de Polen hem verwijten: voor het overige heeft hij hen geregeerd met liefde, dikmaals met wijsheid, altijd in hun belang, hetwelk hem meer ter harte ging dan dat van Rusland; De lagere volksklasse brengt niet eene klagte in tegen Konstantijn; zijn ijver, om die klasse te verdedigen, heeft hem in meer dan eene omstandigheid verdriet veroorzaakt, Het leger beminde hem; het heeft daarvan het bewijs gegeven toen de opstand hem noodzaakte om zich te verwijderen; gestreng op de krijgstucht, naauwgezet tot in kleinigheden toe

met betrekking tot de uniform, zoo als dit alle prinsen van het Noorden zijn, was hij voor het overige, de vader van den krijgsman. Schepper van dat leger, beminde hij hetzelve zoo als men altijd zijn eigen werk bemint. Deze liefde heeft zich niet verloochend of verzwakt in de rangen der vijanden; daar niet minder dan te Warschau, verhief hij zich zoodanig en was zoo zeer trotsch op den roem der Polen, dat meer dan eens zijn woord tot Diebitsch was: *gij zult hen nimmer overwinnen.*

Met betrekking tot de politie, hoofdvoorwendsel voor de beweging van Polen, is het ontegenzeggelijk dat Konstantijn het toezigt daarover hield, en men weet in dat land eene menigte anecdoten te verhalen, die ten bewijze verstrekken, met welke bekwaamheid en welwillendheid voor de bijzondere personen hij zich van die taak kweet.

De Poolsche monarchij was, hare organisatie aan den Cesarewitsch verschuldigd; Warschau moet hem zijne verfraaijingen dank weten, en de bewoners die heden zich onderling onderdrukken, bederven en vermoorden, hebben hem zestien jaren van vrijheid, van voorspoed en rust te danken. Hij had alles gedaan om de menschen gelukkig te maken, die heden onderling besloten hadden om hem te vermoorden. Thans beweert men hem in Polen; Konstantijn beweende ook in zijne ballingschap, niet zijne eigen ongelukken, maar die welke Polen zich op den hals gehaald zoude hebben om door dezelve als het ware overstelpt te worden. Men weet dat hij elken dag aan zijnen broeder den keizer schreef ten voordeele van Polen, en dat de keizerin mede dagelijks brieven ontving van de prinses Lowicz die geen ander doel hadden, dan de verzachting van het lot der Polen. Men weet dat Konstantijn al te gestreng jegens zich zelven, geen ander vond dien hij schuldig achtte dan zich zelven; dat hij dikmaals aan de voeten zijner gemalinne haar had om de kwellingen te vergeven, die hij haar veroorzaakt had; dat dikmaals in eene wanhoop, die door niets vermogt bevredigd te worden, hij zich zelven van alle rampen beschuldigde welke Polen moest verdragen. « Zij zouden gelukkig zijn" riep hij onophoudelijk uit, « als ik hen wel geregeerd had het is mijne dwarsheid, het is mijne hevigheid die hen tot opstand gebragt heeft, ik, alleen ben de schuldige, en zij zijn het die men straft". Het zijn deze wroegingen, het is de kwelling waaraan hij zich onophoudelijk overgaf, die Konstantijn vatbaar gemaakt hebben voor de cholera die hem den dood veroorzaakt heeft, en waarvoor hij bezweken is.

Weent Polen, weent over uwen vriend; zoo hij nog leefde zou hij uw trooster zijn; thans overleden, beschermt hij u echter nog, want zijn broeder, die hem beminde, zal de wenschen hooren, en verhooren, die uit zijn graf opklimmen.

Diebitsch, dien wij hier in vergelijking brengen met Konstantijn, werd gehouden voor een geboren Pruis; evenwel moet een digte sluijer zijne afkomst bedekken, wijl de staatkunde het voor mogelijk gehouden heeft, om geloof te doen geven aan het gerucht dat hij Lodewijk XVII was.

Het was te Berlijn in eene kadetten-school dat hij zijne opvoeding ontving. Na uitstekende diensten te hebben bewezen aan Rusland, zag Diebitsch zich plaatsen aan het hoofd van den krijgstogt, die tegen Turkije ondernomen werd. Het is van daar dat zijn krijgsroem dagteekent, het is daar dat hij twee onverflijke eere-palmen meende te plukken: den overtogt over den Balkan, en de verovering van Konstantinopel. Eene alleen slechts was voor hem weggelegd; hij beklom die Balkansche bergen, en trok dat nooit beklimbaar geachte gebergte over, een gebergte hetwelk de in geheel Europa opgevatte meening of vooroordeel als onoverkomelijk deed beschouwen: in zijn gevolg, en voor de eerste keer daalde een Moskovisch leger in de vlakten van Romelie af.

Zoo veel glorie, zoo veel luister wordt niet verworven zonder nijd en naijver gaande te maken; de Rus, die goedwillig en gaarne verdraagt dat de vreemdeling zijn land dient mits hij onberoemd en onvermaard blijve, wordt naijverig zoodra die vreemdeling door zijne aan Rusland bewezen diensten bekend en roemruchtig wordt. Diebitsch heeft daarvan de ondervinding gehad; rijkdommen, een schitterende titel en een paspoort om buitenlands te reizen, waren zijne belooning!

Hij was op reis in den oogenblik toen de opstand in Polen uitbrak, en deze noodrang zijne diensten voor Rusland onmisbaar maakte. Hij geloofde, en de kabinetten geloofden het met hem, dat alles zou afloopen met een enigen veldslag; maar de onmiskenbare dapperheid der Polen bragt deze berekening zoodanig in de war, dat de oorlog juist begon, op den dag toen men meende dat dezelve een einde zou nemen. Men vindt zich verpligt het te erkennen; Diebitsch heeft dezen oorlog bestuurd, met eene voorzigtigheid, eene gematigdheid, eene menschlievendheid, welke den hoogsten lof waardig zijn, maar ongelukkig genoeg, trof hij nimmer en nergens eene volkomen gehoorzaamheid bij hen, over welken hij het opperbevel voerde; de naijver was oor zaak dat men niet altijd zijne bevelen opvolgde; hij bemerkte dit, en daar de roem van zijn keizer hem meer dierbaar was, dan zijn eigen, smeekte hij den Czaar om een opperbevelhebber aan het leger te geven, die een geboren Rus was, en voogde daar de aanbieding bij, om onder hem te dienen.

Men verbeeldde zich te Petersburg dat het ongelijk door Diebitsch veroorzaakt was, en dat hij de Polen na de herovering denkende te regeren (eene bestemming die hem in de daad wachtende was) daarom meer gespaard had dan de nood en 's rijks beland dit vorderde!

De benijders namen deze omstandigheden waar om het vertrouwen te verzwakken, het welk de monarch hem verleende. Diebitsch ontving den last om zijn opperbevelhebberschap te deelen met den generaal Paskewitsch; zijn eergevoel was daardoor gekwetst, zijne gemoedsbeweging werd daardoor ten top gevoerd, hij ondervond eene beweging van onverklaarbaren aard. De *Cholera* kwam en maakte een einde aan zijn leven. De militaire kundigheden en begaafdheden van den generaal Diebitsch Sabalkanski zullen door de nakomelingschap aangehaald worden even als zijne menschlievendheid dit reeds gedaan wordt door zijne tijdgenooten; het volk hetwelk hij gediend heeft, biedt hulde aan zijnen roem, even als zij, die hij overwonnen heeft, zijne dapperheid verkondigen; hij bewees aan Rusland onberekenbare diensten, en echter onder zijne zegekroon, heeft hij zeer bittere bekers moeten ledigen. Zoo gaat alles op deze wereld; het insect, de worm aan den wortel van den hoog verheven eik in het stof kruipende, kan van langzamerhand zijn hart, zijne groeikracht bereiken en hem doen sterven.

Het meest blijkbare onderscheid, hetwelk ieder oog treffen zal, dat zich voorstelt om Diebitsch te vergelijken met Konstantijn, is dat van den moed. Diebitsch ontwikkelde veel moed, Konstantijn gaf reden om aan den zijnen te twijfelen; zoo zeer dapper als hij was die zonder de gevaren te tellen, de bergen van den *Balkan* overtoog, even weinig schijnt met moed bedeeld geweest, die prins, die onder twee achtereenvolgende regeringen, de last van zich afwentelde, welken zijne geboorte hem de verpligting op lag om te moeten dragen. Maar beide waren zij menschlievend, beiden lieten een spoor van weldadigheid na op de aarde, en indien de roemzucht niet in gelijke mate hunne harten deed kloppen, dan trof toch het ongeluk in gelijke mate hunne ziel! Eene gelijke plaag bereikte hen beiden tot de hoogte van magt geklommen, even als om het menschelijk geslacht te leeren, van waar die gelijkheid aan hetzelve ten deele valt die het zoo zeer begeert. Wat blijft er over van de geboorte des eenen, en van de dapperheid des anderen? Twee lijken, wier nabijheid men schuwt, twee namen, die in nog eenige harten doen kloppen; waarin een klank gevoelig voor hen vernomen wordt; namen die welhaast door (gewaande) historieschrijvers zullen misvormd zijn; namen die welligt daardoor in later tijd, voor eeuwig zullen miskend blijven!

ADVERTENTIEN.

TRANSPORTEN.

Den 29sten December 1831. Executeuren van den Boedel M. A. SALOMONS als gewezen Vendumeester, aan J. T. SCHWAAN, van het Huis en Erf, aan de *Saramaccastraat*, La. D. No. 511.

Den 5den Januarij 1832. N. L. BRAAM Exploicteur bij den Hove van *Civile* en *Criminele Justitie*, aan J. DE JAGER qq. en J. C. F. WALTHER qq., van de Koffij-Plantaadje *Lugtenburg* cum annexis.

Idem. J. J. G. SPILKER, aan O. EIJLERS qq. Plant. *Nieuwzorg*, van een stuk Land, aan de *Commewijne Kreek*.

Den 18den. J. B. LOUZADA, aan Js. Bs. JACOBS, van de Kleine Grond van de Plantaadje *Alderaad*, aan het gedolven Kanaal van *Matapica*.

Idem. J. G. GEIJER qq. en C. G. HAMPE qq. Boedel A. SANSON, aan A. FAREWELL, voor de minderjarige SARAH ANNA BENT, dochter van CLASINA van BENT, van een Huis en Erf, aan de *Zwartenhovenbrugstraat*, La. D. No. 438.

Den 19den. ALEX. SALOMONS Vendumeester, aan G. C. S. VAN HEIJST, van een Erf, en daarop staande *Twee* Kamers, aan de *Wagewegstraat*, La. D. No. 147, A. en B.

Idem. Denzelven, aan JACOBA MIETJE van HANSSEN, van een Erf en Gebouwen, op den hoek van de *Keizer- en Rust en Vrede Straten*, La. D. No. 213.

Den 20sten. G. L. ROPERHOFF qq. Wed. E. J. BROUWER geb. HAJONIDES, aan G. J. LUGARD, van het Huis en Erf, aan de *Paardenmarkt* of *Keizerstraat*, La. B. No. 123.

Idem. Denzelven qq., aan G. J. LUGARD, van de helfte in het Erf en daarop staande *Twee* Kamers, alsmede het naastaangelegene Erf, en daarop staande bouwvallig Gebouw, aan de *Knuffels Gracht*, La. B. No. 126.

Idem. Denzelven qq., aan G. J. LUGARD, van ½ in het Huis en Erf, op den hoek van de *Knuffels Gracht*, La. B. No. 124.

Paramaribo, den 24 *Januarij* 1832.

WENTHOLT,
Secretaris.

Leverantie van Boomrijpe *BANANNEN*, ad 24 Centen per bos, wordt door de ondergeteekenden aangeboden, van de Plantagien *Leliendaal*, *Mariënbosch*, *Berlijn*, *Pontlueu* en *Maria Petronella*.

Paramaribo, den 21 *Januarij* 1832.

L. T H I J M qq. c. s.

GEBR. REELFS,

Hebben per de laatst gearriveerde Schepen ontvangen, en bieden tegen zeer billijke prijzen te koop aan:

Rodewijn in oxhoofden, kisten, en bij het dozijn, Madera in ½ pijpen en bij het dozijn, Bier in oxhoofden, Azijn in dito, en in pullen, Seltzerwater, Jenever, witte en cognac Brandewijn, Likeuren in soorten, Rijnwijn in kisten, diverse Provisien en Vruchten, Heeren en Dames Hoeden, Linnen, Salempoeris, Cambrikx, Jaconets, Sateen en Dril, Kousen en Sokken, zijde Linten, enz. enz.

Verfwaren, Raap-, Patent-, Lijn- en Zoete Olie, Glaswerk, &c.

Paramaribo, den 24 *Januarij* 1832.

☞ VENDU

TEN GOUVERNEMENTS-HUIZE,

Op MORGEN nadenmiddag om 4 uren, door den Vendumeester A. SALOMONS.

⁂ Een bekwame *KOK* te Huur; te bevragen bij den Heer H. BIJLAART.

Paramaribo, den 23 *Januarij* 1832.

SCHEEPS-TIJDING.

BINNENGEKOMEN.

Den 16den dezer, de Nd. Am. Brik *Ann*, Kapt. SAMUEL WATERHOUSE, van *Portland*.

Den 17den, de Nd. Am. Brik *Oracle*, Kapt. R. WADSWORTH, van *Boston*.

UITGEKLAARD.

Den 15den, het Schip *Paramaribo*, Kapt. K. SPIEGELBERG, naar *Amsterdam*; lading 365 vaten Suiker, 21 balen heele- en 2 dito gebr. Koffij, 22 balen schoone- en 4 dito vuile Katoen, en 12 punchons Rum.

Idem, de Nd. Am. Brik *Cadet*, Kapt. WILLIAM GROVER, naar *Glouchester*; lading: 250 vaten Malassie.

Idem, de Nd. Am. Brik *George Washington*, Kapt. GEORGE BENJAMINS, naar de *Nickerie*.

Ter Drukkerij van de Erven C. J. FUCHS.